

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/128/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814201666
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814201666.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: O., zastúpeného Q. proti odporcovi: B., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: U., zastúpeného B., o zaplatenie 2.983 Eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 07. decembra 2015, č.k. 12C/79/2014-95, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o trovách prvostupňového konania **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania vo výške 34,31 Eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane odporcu.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 78,50 Eur spolu s 8,75 %-ným ročným úrokom z omeškania od 11.04.2013 do zaplatenia zastavil, v prevyšujúcej časti návrh zamietol, navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania a súčasne uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov konania vo výške 842,20 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V časti o zastavení konania okresný súd odôvodnil rozsudok tým, že podaním zo dňa 28.04.2015 vzal navrhovateľ v časti žalovanej sumy 78,50 Eur spolu s 8,75 %-ným ročným úrokom z omeškania od 11.04.2013 do zaplatenia návrh na začatie konania späť z dôvodu zaplatenia sumy 78,50 Eur odporcom navrhovateľovi dňa 10.04.2015. Zamietnutie návrhu v zostávajúcej časti okresný súd zdôvodnil okrem iného tým, že podľa jeho právneho názoru nedošlo medzi navrhovateľom a odporcom k uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere, keďže zmluvu ako prvý podpísal odporca, ktorý v bode 5 zmluvy vyplnil údaje o požadovanom revolvingovom úvere, podal teda v zmysle § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka návrh na uzatvorenie zmluvy, ktorý však zo strany navrhovateľa nebol v celom rozsahu akceptovaný, pretože v bode 6 zmluvy - „údaje o schválenom revolvingovom úvere“, uviedol navrhovateľ inú výšku RPMN za úver i revolvingový úver, než pôvodne navrhol odporca, a teda navrhovateľ v skutočnosti v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka návrh odporcu na uzatvorenie zmluvy odmietol a predložil odporcovi nový návrh na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere, ktorý odporca opätovne nepodpísal. Okrem toho zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z., a síce konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a obsahuje aj nesprávnu RPMN. Odporcovi bola vyplatená celkom čiastka 2.476,64 Eur, pričom odporca uhradil spolu sumu 3.611 Eur, preto bolo potrebné návrh navrhovateľa v časti, v ktorej konanie nebolo zastavené, v celom rozsahu zamietnuť. Výroky o trovách okresný súd zdôvodnil tým, že navrhovateľ bol v konaní v celom rozsahu neúspešný, preto mu súd náhradu trov konania nepriznal. Odporca si v konaní náhradu trov neuplatnil, preto o nej súd ani nerozhodoval. V konaní si náhradu trov uplatnil vedľajší účastník na strane odporcu. Trovy vedľajšieho účastníka pozostávali z trov právneho zastúpenia podľa § 10 ods. 1, § 15 a § 17 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Vedľajší účastník si v konaní uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia za 5 úkonov právnej služby po 111,21 Eur (prevzatie veci a

príprava zastúpenia, písomné vyjadrenie k meritu veci zo dňa 12.03.2015 doručené súdu 18.03.2015, zastupovanie na pojednávaní dňa 11.06.2015, vyjadrenie k námietke vstupu vedľajšieho účastníka do konania dňa 03.12.2015, zastupovanie na pojednávaní dňa 07.12.2015) spolu s režijným paušálom vo výške 5 x 8,39 Eur, náhradou za stratu času dňa 11.06.2015 a 07.12.2015 vo výške 2 x 139,80 Eur (10 polhodín x 13,98 Eur), cestovným 11.06.2015 a 07.12.2015 2 x 27,68 Eur (cesta osobným motorovým vozidlom zn. BMW 318d ev. č. O., spotreba 5,6 litrov na 100 km pri prejedných 368 km z K. do O. a späť a pri cene Diesel 1,343 Eur za liter) a náhradou za používanie motorového vozidla dňa 11.06.2015 a 07.12.2015 vo výške 2 x 56,30 Eur (368 km x 0,153 Eur/km). Spolu si vedľajší účastník uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.045,56 Eur. Okresný súd však krátil vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k námietke vstupu vedľajšieho účastníka do konania vo výške 111,21 Eur spolu s uplatneným režijným paušálom vo výške 8,39 Eur, pretože tento úkon právnej služby považoval súd za neúčelný, pretože tento úkon vedľajší účastník urobil až potom, ako bolo uznesením tamajšieho súdu rozhodnuté o pripustení vstupu vedľajšieho účastníka na strane odporcu do konania. Za úkon právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia krátil okresný súd právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka režijný paušál vo výške 0,35 Eur, keďže vyššie uvedený úkon právnej služby vedľajší účastník vykonal v roku 2014, kedy režijný paušál bol vo výške 8,04 Eur. Nakoniec okresný súd krátil vedľajšiemu účastníkovi aj náhradu trov za zastupovanie na pojednávaní dňa 11.06.2015 o sumu 83,41 Eur, pretože za tento úkon právnej služby patrila vedľajšiemu účastníkovi len suma 27,80 Eur v zmysle § 13a ods. 4 veta druhá vyhlášky č. 655/2004 Z. z., podľa ktorého za zastúpenie na pojednávaní, ktoré bolo odročené bez prejednanja veci, patrí odmena vo výške 1 základnej sadzby tarifnej odmeny.

Proti tomuto rozsudku, a to výroku o povinnosti navrhovateľa uhradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania, podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie navrhovateľ. Navrhol napadnutý výrok rozsudku zmeniť tak, že vedľajšiemu účastníkovi nebude priznaná náhrada trov právneho zastúpenia. Zároveň si uplatnil voči vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplateného súdneho poplatku za odvolanie. Okresnému súdu vytýkal, že jeho rozhodnutie neobsahuje zdôvodnenie účelnosti trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, a že súd nevyvetlil, ako aplikoval príslušné ustanovenie o náhrade trov právneho zastúpenia (§ 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Uviedol, že nenapáda samotné právne zastúpenie, ale účelnosť nákladov na toto zastúpenie a nepreskúmateľnosť aplikácie zákonného ustanovenia, na základe ktorého súd rozhodol o povinnosti nahradiť trovy konania. Tvrdil, že trovy právneho zastúpenia predstavujú náhradu odmeny za právnu pomoc pri predložení podania vedľajšieho účastníka, ktoré je svojím obsahom šablónovitým opakovaním podaní predkladaných v nespočetnom množstve prípadov, pričom vedľajší účastník na strane odporcu sa deklaruje ako subjekt na ochranu spotrebiteľa a práve vďaka tomu mu právna úprava priznáva osobitné postavenie medzi subjektmi rovnakej právnej formy. Vyslovil ďalej názor, že nezákonnosť priznania trov vedľajšiemu účastníkovi vyplýva i zo skutočnosti, že tento subjekt nemal procesné postavenie vedľajšieho účastníka, keďže od 01.01.2015 je potrebné predložiť súhlas toho, na strane koho má vedľajší účastník vystupovať, čo vedľajší účastník v danej veci nesplnil a o odporcovi má informácie získané od súdu. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 MCdo 5/2013 a R 62/2014, ako aj na viaceré rozhodnutia krajských súdov.

Vedľajší účastník na strane odporcu vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdiť ako vecne správny a uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že vo svojom vyjadrení v danej veci poukázal na viaceré nedostatky zmluvných dojednaní a aj na to, že zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a že dohoda o výške úrokov alebo odmeny za poskytnutie úveru sa prieči dobrým mravom, a je preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Trovy, ktoré vynaložil na právne zastúpenie, považoval za účelné v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 MCdo 5/2013, keďže jeho vyjadrenie nebolo len všeobecným vyjadrením, ale obsahovalo konkrétne tvrdenia týkajúce sa právneho vzťahu, ktorý bol predmetom konania, keď poukazoval na obsahové nedostatky zmluvy, na jej rozpor s dobrými mravmi, či pochybnosti o kontraktácii zmluvy. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 457/2014-27, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7 MCdo 4/2010 a viaceré rozhodnutia krajských súdov. Mal za to, že trovy právneho zastúpenia v tomto konaní boli účelne vynaložené a boli dostatočne preukázané.

Krajský súd v Trenčíne preskúmal vec v zmysle § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.) v rozsahu podaného odvolania a jeho dôvodov a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je

potrebné v odvolaní napadnutej časti potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny. Vo veci bolo rozhodnuté bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Predmetom preskúmania odvolacím súdom bol len výrok rozsudku súdu prvého stupňa o povinnosti navrhovateľa zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania. Vo výrokoch, ktorými bolo konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 78,50 Eur spolu s 8,75 %-ným ročným úrokom z omeškania od 11.04.2013 do zaplatenia zastavené, v prevyšujúcej časti bol návrh zamietnutý a navrhovateľovi nebola priznaná náhrada trov konania, účastníci nenapadli rozsudok súdu prvého stupňa odvolaním, tieto výroky nadobudli právoplatnosť, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v týchto častiach nepreskúmal (§ 206 O.s.p.).

Z obsahu spisu mal odvolací súd preukázané, že navrhovateľ sa návrhom domáhal voči odporcovi zaplatenia sumy 2.983 Eur s príslušenstvom s odôvodnením, že odporcovi na základe zmluvy o revolvingovom úvere poskytol úver vo výške 1.394,14 Eur, ktorý mal odporca zaplatiť v 36-tich mesačných splátkach po 78,50 Eur, ďalej poskytol odporcovi dňa 22.10.2010 revolving vo výške 1.884 Eur a dňa 20.11.2012 ďalší revolving vo výške 1.884 Eur, pričom oba revolvingy sa odporca zaviazal splácať v 24 mesačných splátkach po 78,50 Eur. Odporca mu uhradil len sumu 3.611 Eur, preto navrhovateľ vyhlásil okamžitú splatnosť úveru. V priebehu konania vstúpil do konania vedľajší účastník na strane odporcu, na čo navrhovateľ reagoval návrhom na nepripustenie vedľajšieho účastníka. Súd prvého stupňa uznesením z 27.01.2015, č.k. 12C/79/2014-54, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.03.2015, pripustil vedľajšie účastníctvo. Vedľajší účastník v písomnom vyjadrení, doručenom súdu dňa 09.11.2014, navrhol návrh v celom rozsahu zamietnuť z dôvodu, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, inkorporačná doložka všeobecných zmluvných podmienok je netransparentná, a preto neplatná, výška úrokov alebo odmeny za poskytnutie úveru sa prieči dobrým mravom, a preto je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná, zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z., a preto je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 3 citovaného zákona). Súčasne vzniesol námietku premlčania nároku vo vzťahu k splátkam, ktorých splatnosť nastala viac ako tri roky pred podaním návrhu, bez ohľadu na to, že navrhovateľ zosplatnil úver neskôr. Ďalej vedľajší účastník konštatoval, že zmluva ani nevznikla, nakoľko sa údaje o schválenom úvere nachádzajú iba v „Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi“, ktoré je však podpísané iba navrhovateľom, nie odporcom. Navrhovateľovi by tak vznikalo iba právo na zaplatenie nevrátených finančných prostriedkov, pričom navrhovateľ poskytol odporcovi úver vo výške 1.394,14 Eur a odporca zaplatil navrhovateľovi spolu 3.611 Eur, preto navrhovateľ nemá nárok na zaplatenie žiadnej sumy od odporcu.

V občianskom súdnom konaní sa o náhrade trov konania rozhoduje podľa zásady zodpovednosti za výsledok alebo zodpovednosti za zavinenie, prípadne za náhodu. Ustanovenie § 142 O.s.p. upravuje rozhodovanie o náhrade trov konania podľa miery úspechu účastníka v konaní. Je založené na zásade zodpovednosti za výsledok alebo na zásade úspechu ako základnom princípe, určujúcom, ktorý z účastníkov v konečnom dôsledku poniesie ťarchu všetkých súdnych trov. Predpokladom, ktorého splnením vznikne nárok na náhradu trov konania, je v prvom rade úspech vo veci, ktorý sa zisťuje porovnaním petitu návrhu a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Pokiaľ ide o rozsah náhrady trov konania, je v posudzovanom prípade potrebné vychádzať zo zásady vyplývajúcej z § 142 O.s.p., a to miery úspechu vo veci, v spojení zo zásadami ustanovenými v § 146 ods. 2 O.s.p., a to miera zodpovednosti za zavinenie zastavenia časti konania. Tu možno dať za pravdu navrhovateľovi v tom, že súd prvého stupňa v rozsudku síce odkázal na ustanovenia § 142 ods. 1 a § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., nevysvetlil však, prečo a akým spôsobom aplikoval na posudzovaný prípad práve tieto ustanovenia. Keďže však súd prvého stupňa odkazoval na prvú (nie druhú) vetu § 146 ods. 2 O.s.p., možno predpokladať, že mal za to, že zastavenie konania v časti o zaplatenie 78,50 Eur s príslušenstvom zaviniť navrhovateľ, resp. že nie sú splnené predpoklady na to, aby sa aplikovalo ustanovenie druhej vety, teda zodpovednosť odporcu. Odvolací súd sa s takýmto právnym posúdením plne stotožňuje. V posudzovanom prípade síce navrhovateľ vzal návrh v časti o zaplatenie 78,50 Eur s príslušenstvom späť s odôvodnením, že eviduje zo strany odporcu dňa 10.04.2015 (teda po podaní žaloby) úhradu 78,50 Eur, avšak o tejto úhrade (a o tom, že k nej došlo skutočne po podaní žaloby na súde) napriek výzve súdu nepredložil žiaden dôkaz (zaslal len vlastný prehľad platieb odporcu, ktorý však nie je možné považovať za dôkaz, iba za súčasť tvrdení navrhovateľa). Okrem toho nie je možné aplikovať ustanovenie druhej vety § 146 ods. 2 O.s.p. aj z dôvodu, že nie je splnený predpoklad, že sa vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne. Z právneho posúdenia, ktoré vykonal súd prvého stupňa v

rozsudku, vyplýva, že návrh bol nedôvodný ako celok, teda aj v časti, v ktorej bol následne čiastočne vzatý späť.

Odvolačný súd sa teda stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ zodpovedá za zastavenie konania v časti o zaplatenie 78,50 Eur s príslušenstvom a vo zvyšnej časti bol navrhovateľ neúspešný, a preto musí znášať trovy konania druhej strany sporu v celom rozsahu (teda vypočítané z hodnoty celého návrhu 2.983 Eur).

So zavedením inštitútu vedľajšieho účastníka, vystupujúceho na podporu účastníka - spotrebiteľa (ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p.), nedošlo k žiadnej takej zmene ustanovení O.s.p. o náhrade trov konania (§ 142 až § 150 O.s.p.), ktorá by reagovala na nový inštitút. Nie je tak daný žiaden zákonný podklad pre zmenu ustálenej súdnej praxe z obdobia pred zavedením vedľajšieho účastníctva podľa ustanovenia § 93 ods. 2 O.s.p., ktorá priznávala náhradu trov konania aj vedľajšiemu účastníkovi. Právo na náhradu trov konania, ako aj povinnosť nahradiť trovy konania, vyplýva z ustanovenia § 93 ods. 4 O.s.p., v zmysle ktorého má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Pokiaľ teda Občiansky súdny poriadok nevyhradzuje práva a povinnosti v konaní iba niektorému z účastníkov, teda výslovne navrhovateľovi (napr. dispozícia s návrhom) alebo odporcovi (napr. súhlas so späťvzatím), je potrebné všetky ostatné práva a povinnosti, dané Občianskym súdnym poriadkom všeobecne účastníkovi konania, považovať aj za práva a povinnosti vedľajšieho účastníka. Pretože ustanovenia § 142 ods. 1 a § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p., aplikované v danom prípade, neviažu právo na náhradu trov konania výslovne na odporcu, ale vo všeobecnosti na účastníka, zakladajú uvedené ustanovenia právo na náhradu trov konania s poukazom na § 93 ods. 4 O.s.p. aj vedľajšiemu účastníkovi v zmysle zásad zodpovednosti za výsledok, a to podľa miery úspechu vo veci, resp. v zmysle zásad zodpovednosti za zavinenie zastavenia konania. Z toho vyplýva, že vedľajší účastník, hoci v konaní zostáva treťou osobou, má rovnaké práva a povinnosti ako účastník, na stranu ktorého vstúpil podľa § 93 ods. 4 O.s.p., a preto pre prípad úspechu ním podporovaného účastníka v súdnom konaní má rovnako ako úspešný účastník právo na náhradu trov konania. Správne preto okresný súd priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namietal neprípustnosť vedľajšieho účastníctva, táto otázka bola právoplatne rozhodnutá uznesením súdu prvého stupňa z 27.01.2015, č.k. 12C/79/2014-54, ktorým súd pripustil vedľajšie účastníctvo, a proti ktorému nebolo podané odvolanie. Odvolačný súd napriek tomu považuje za potrebné uviesť, že ak navrhovateľ poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované ako R 62/2014 (sp. zn. 3 Cdo 188/2012), odcitoval z neho len časť, pričom toto rozhodnutie pokračuje v tom zmysle, že z ustanovenia § 93 O.s.p. nemožno vyvodit', že by vedľajší účastník mohol v konaní vystupovať napriek nesúhlasu „ním podporovaného“ účastníka. Účastníci majú právo vyjadriť sa k jeho úkonu, ktorým prejavil, že vstupuje do konania a prípadne namietať neprípustnosť tohto vstupu. Zodpovedá zákonu procesný postup súdu, v rámci ktorého oznámi účastníkom konania, že určitý subjekt vstúpil do konania ako vedľajší účastník a vyzve ich, aby sa k tomuto vstupu vyjadrili. Súdom vyzvaní účastníci môžu vyjadriť svoje nesúhlasné stanovisko so vstupom vedľajšieho účastníka do konania. V zmysle uvedeného rozhodnutia teda podľa právnej úpravy účinnej do 31.12.2014 nebol vyžadovaný výslovný súhlas účastníka, na stranu ktorého mal vedľajší účastník vstúpiť (v tomto prípade odporcu), avšak účastníkom (vrátane odporcu) bolo potrebné dať možnosť vyjadriť svoj nesúhlas. Tento procesný postup súd prvého stupňa dodržal.

Navrhovateľ v podanom odvolaní ďalej namietal, že vedľajšiemu účastníkovi nie je možné priznať náhradu trov konania, nakoľko tieto neboli v konaní vynaložené účelne a súčasne vytýkal rozhodnutiu súdu prvého stupňa, že sa účelnosťou vynaložených trov vedľajšieho účastníka nezaoberal. K tomu odvolačný súd uvádza, že aj keď v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa nie je výslovne uvedené, že súd považoval úkony vyúčtované vedľajším účastníkom za účelné, neznamená to, že sa posudzovaním ich účelnosti vôbec nezaoberal. Samotné priznanie náhrady trov za konkrétne úkony v súvislosti s tým, že za iné úkony (najmä za vyjadrenie k námietke neprípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka) súd prvého stupňa náhradu trov nepriznal práve z dôvodu ich neúčelnosti, svedčí o tom, že posúdenie účelnosti vynaložených trov na strane vedľajšieho účastníka bolo integrálnou súčasťou úvah, ktorými sa spravoval súd prvého stupňa pri rozhodovaní o trovách konania.

K námietke neúčelnosti trov konania, vynaložených vedľajším účastníkom v tomto súdnom konaní, odvolací súd uvádza, že vedľajší účastník dňa 09.11.2014 a dňa 18.03.2015 doručil súdu prvého stupňa podania, v ktorých predstrel konkrétnu argumentáciu týkajúcu sa zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 16.12.2008, ktorá mala byť medzi účastníkmi uzavretá, poukázal na obsahový rozpor návrhu - žiadosti o revolvingový úver a akceptácie, na aplikáciu Občianskeho zákonníka v danej veci, rozpor dohodnutého úroku a RPMN vo výške takmer 70 % s dobrými mravmi, a tým neplatnosť tohto dojednania v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, vzniesol námietku premlčania nároku navrhovateľa, poukázal na neprijateľné zmluvné podmienky, na nedostatok náležitostí zmluvy podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z., uviedol celkovú výšku poskytnutého plnenia, aj celkovú výšku odporcom vrátených prostriedkov atď. Prirodzene, niektoré formulácie sa vo vyjadreniach vedľajšieho účastníka, podávaných vo viacerých veciach, opakujú, rovnako ako sa opakujú zmluvné podmienky v zmluvách uzatváraných navrhovateľom, avšak vyjadrenia z 09.11.2014 a z 18.03.2015 (na účely priznania náhrady trov považované len za jedno vyjadrenie) rozhodne nemožno považovať za všeobecne formulované podanie, ale ide o individualizované vyjadrenie ku konkrétnemu predmetu konania. Na rozdiel od navrhovateľa, vedľajší účastník na strane odporcu sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu zúčastnil na pojednávaniach dňa 11.06.2015 (ktoré bolo odročené bez prejednania veci, na základe čoho súd prvého stupňa správne krátil odmenu na 1 tarifnej odmeny) a dňa 07.12.2015, na ktorom aktívne bránil práva odporcu. Je tak nesporné, že vedľajší účastník na strane odporcu vyvinul aktivitu v záujme „pomoci v spore“ účastníkovi, na strane ktorého v konaní vystupoval. Trovy vedľajšieho účastníka, spočívajúce v trovách právneho zastúpenia - odmene právneho zástupcu vedľajšieho účastníka za štyri úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci, vyjadrenie k návrhu, účasť na pojednávaniach 11.06.2015 a 07.12.2015), vrátane režijných paušálov a náhrad cestovného a za stratu času v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. preto nie je možné považovať za neúčelne vynaložené.

Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p., keď v odvolacom konaní bol úspešný vedľajší účastník na strane odporcu, preto mu patrí náhrada trov odvolacieho konania. Trovy odvolacieho konania vedľajšieho účastníka spočívajú v trovách právneho zastúpenia - odmene za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa), pričom keďže odvolanie smerovalo výlučne proti výroku o trovách konania, za tarifnú hodnotu sa považuje výška trov priznaných súdom prvého stupňa - 842,20 Eur a odmena podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. patrí vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny, teda vo výške 25,73 Eur a 1 x režijný paušál vo výške 8,58 Eur podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky, spolu 34,31 Eur.

Toto rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.